

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XVI. In quo tractatur de tertio orationis gradu & altissima quædam tractat, quidque anima possit, quando eousque peruenire potest: & quales sint eius effectus, quos eiusmodi gratiæ efficiunt. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

generat confusionem, vt anima consumi videatur. Notissimum est, quod quanto maior & clarior est sui ipsius notitia quam Dominus tribuit, tanto magis & melius cognoscimus qualiter nihil à nobis habemus, & tantò magis quanto maiora sunt bona. Ponit præterea in nobis Dominus desiderium ardentissimum in oratione procedendi, & illam non derelinquendi ob quamcunque causam siue molestiam, quâcumque grauissimam, quæ succedere posset, & ad omnia se paratam offert. Habet præterea talem securitatem cum humilitate & timore salutis, vt statim expellat timorem seruilem, & filialem ponit maiori, cum incremento, præterea animaduertit, quod Dei amor in seipso crescit, solitudinemque quærit, vt diutius de tanto bono gaudeat. Vltimò ne longior sim, est principium omnis boni, cum flores sunt in tali statu & non aliud deest quam vt germinent.

CAP. XVI.

In quo tractatur de tertio orationis gradu & altissima quædam tractat, quidque anima possit, quando eousque peruenire potest: & quales sint eius effectus, quos eiusmodi gratiæ efficiunt. Sunt multum ad propositum, vt spiritus eleuetur ad laudandum Deum, & est pro consolatione eorum, qui hucusque peruenient.

K 3

Loqua-

LOQUAMVR modò de tertia aqua qua hortus irrigatur, quæ est ex flumine, vel fonte fluens, qua minori cum labore imò sine aliquo adaquatur, cum permittitur, vt aqua fluat, vult Dominus in hoc gradu adiuuare hortulanum, eo modo vt ipse Dominus sit quasi hortulanus, vt qui omnia facit, & est summus potentiarum, quæ omnino perduntur, nec intelligunt quomodo operantur suauitas illa & gustus, nec non delectamētum istius orationis sine aliqua comparatione maius est, quam præcedentis secundi gradus, tribuit enim Dominus donorum & gratiarum aquam vsque ad animæ summitatem, ita quod vltius progredi non possit, nec scit quomodo, sed neque retrogredi potest, velletque semper de tanta gloria gaudere, & est sicuti qui candelam in manu habet, cui parum deest, vt moriatur, morte dico admodum desiderata & grata, gaudet in illa agonia, maiori cum delectamento quam dici possit. Videtur mihi aliud nihil esse, quàm totaliter rebus mundanis mori, & in Domino gaudere. Alios terminos quo id declarem, inuenire non possum, tunc anima nescit quid dicere debeat aut facere, loqui vel tacere, ridere vel lacrymari. Est gloriosum delirium, & stultitia cœlestis in qua vera apprehenditur sapientia, & est delectissimus gaudendi modus, quo anima gaudet, & sic est, postquam iam quinque vel sex sint anni quod Dominus mihi hunc orationis modum in magna abundantia dederit, idque sæpius, nec ego intelligebam
neque

neque dicere poteram, & ita quantum ad me iudicabam, & eò perueniens parum, vel quasi nihil loqui poteram. Satis cognoscebam quod totaliter, omnium potentiarum vnio non esset, & clarissimum est quod fuerit eminentior quàm præcedens. Sed vt verum dicam non potui discernere qualis fuerit ista differentia. Sed credo quod per humilitatem tuam de mea simplicitate magna, tua Reuerentia præualere poterit.

Hanc orationem hodie statim post communionem mihi Dominus præstare voluit, & vltius procedere non potui: & in mea mente hanc constituit comparisonem, modumque dicendi me docuit, nec non & illud quod hic anima facere debeat, de quo verè remãsi stupefacta, idq; in momento vnico intellexi. Sæpius me inueni quasi extra meipsã essem, & ex isto amore ebriam, nec vnquam scire potui quomodo illud esset. Sciui quod Deus esset, sed comprehendere non potui quomodo ibi operaretur, quia in facti & veritatis substantia, tunc omnes potentie remanent quasi vnitæ, sed non in tantum repletæ quin operentur. Magnam concepi lætitiã cum tunc illud intelligerem. Benedictus sit Deus, qui tantum mihi præstitit fauorem, videtur mihi quod tunc omnes potentie tantum sint habiles, vt in Deo occupentur. Videtur quod tum non audeant aliquem facere motum, neque nos efficere possumus vt faciant, etiamsi multo studio summaque diligentia velimus, vt diuertantur. Dicuntur hic aliqua verba nec non Dei

laudes sine discursu, si alioqui Dominus ipse nõ facit, vt discurratur. Ad minus discursus ipsius intellectus hic nihil valet. Vellet anima emit-tere voces Deum laudando, & est in tali statu, quem in seipsa non capit, sentitque inquietudi-nem delectabilem. Tunc flores aperiuntur, & odorem emittere incipiunt. Hic optaret anima ab omnibus videri, vt eius conspicerent gloriã, vt Deum exinde laudarent: adiuuarentque in ipsum benedicendo, partemque gaudij libenter illis præstaret, cum illa sola non sufficiat, quo tanto fruatur bono.

Videtur illi interuenire idem de quo legitur in Euangelio, vbi quædam vocabat vicinas, vt secum ob dragmam inuentam congauderent. Id idem videbatur sentire spiritus Prophetæ Dauid quando sonabat & in cithara Dei laudes de-cantabat, cui Prophetæ multum sum deuota, cu-peremq; , vt omnes nos peccatores eidem esse-mus deuotissimi, O Domine mi, quomodo se tunc habet anima? optaret se in linguas com-mutari posse, vt te eo magis laudare possit.

Multa tum profert quæ stulta apparent ve-rumtamen sancta; sibi persuadendo, quod illi hoc modo satisfaciat, qui eam ita detinet. Quã-dam noui, quæ cum Poëta non esset, breui tem-poris spacio versus composuit suis constantes pedibus, magno affectu plenos, in quibus ad-modum bene pœnam suam declarabat; nec erãt facti versus per eius intellectum, tantum modo vt magis gloriam illam degustaret, quam pœna
delecta-

delectabilis requirebat, de qua cum solo Deo
conquereretur. Optaret præterea vt corpus suū
totum & anima diuiderentur, quo manifestare
posset gustum quem sentit. Et quæ pœna tunc
sibi proponi possit, quæ non suaui & dulcis pro
Domino suo patiēdo videretur? Manifestum
hinc fit quod martyres ab eorum parte quasi ni-
hil fecerint, scientes optimè aliunde talem re-
cepisse constantiam & animi fortitudinem. Sed
quid sentiet quando denuo redit, vt in mundo
viuat? Et præcedentia sentire desideria? Bene-
dictus sis tu ô Domine Deus, cuncta in æternum
laudent nomen tuum. Fac tu ô Domine dum
hæc scribo ne mūdāna amplius estimem, vel me
ex hac vita libera. Non potest sine te famula tua
tot sustinere molestias, verum si viuere diutius
debeo, in hac vita requiem non peto, nisi eam
tu mihi dederis. Oportet hæc anima liberari,
nam manducare illam, occidit, dormire illam
molestat, vide quomodo tempus transigitur cū
nihil quod extra te est illam consolari possit. O
Domine Deus, gloria mea, quam delicatam cru-
cem, verum grauem illis præparasti, qui ad hunc
perueniunt statum. Delicatam dico, quia suaui
est: grauis, quia quandoque casus contingunt,
in quibus patientia nostra inferior est, quam vt
eos sustineamus; sed neque anima ab illis libe-
rari vellet, nisi vt seipsam apud te inueniat.
Quando verò considerat quod tibi non inserui-
uit quodq; diutius viuendo inseruire tuæ Maie-
stati diuinæ posset, grauius onus sustinere vellet,

nec non in fine mundi mori. Quietem nō æstimat, nec desiderat, quò melius tibi inferuire queat. Non scit quid desiderare debeat, attamen bene cognoscit, quod non aliud quam te velit. Qui es benedictus in sæcula Amen.

CAP. XVII.

In quo prosequitur precedentē materiam tertij orationis gradus, & finem imponit declarando effectus quos facit, referendo damnū quod memoria & imaginatio causant.

Rationabiliter iam de tertio orationis gradu diximus, nec non de eo quod anima facere debet, vel vt melius dicam, de eo quod in illa operatur Deus, postea quam accipit hortulani officium; & vult, vt anima quiescat & gaudeat, sola verò voluntas in illis gratiis consentit, in quibus gaudet, & se paratam offerre debet, ad oīa illa, quę in ipsa diuina vult operari sapientia, & ideo necesse est, vt habeat animum magnanimum & constantem, quia tantum est gaudium vt quandoq, vnus videatur desiderari punctus, vt anima per mortē à corpore separetur. O quā optabilis eiusmodi mors esset. Hic mihi ad propositum videtur quod alias dixi, vt nosmetipfos totaliter Deo commendemus. Si enim sua Maiestas nos velit ad cœlum conducere, fiat, si ad infernum, non sentiet pœnam, modo sit cum summo bono. Si vult vt moriar, si vult vt mille annis viuam, similiter faciat, vt de suo proprio;
anima